

Rumleskaft

Brdr. Grimm

Der var engang en møller, som var meget fattig, men han havde en vidunderlig smuk datter. En gang kom han tilfældigvis til at tale med kongen, og for at prale lidt, sagde han: "Jeg har en datter, som kan spinde guld af hø." - "Det er en herlig kunst," sagde kongen, "lad din datter komme op til mig i morgen, så vil jeg stille hende på prøve." Da pigen næste dag kom op på slottet, førte han hende ind i et værelse, der var helt fuldt af hø, gav hende en rok og en ten og sagde: "Tag så fat på arbejdet, men hvis du ikke inden i morgen har spundet alt dette hø til guld, er det ude med dig." Derpå gik han og låsede døren efter sig.

Der sad nu den stakkels pige og vidste ikke sine levende råd. Hun havde ikke ringeste anelse om, hvordan man bar sig ad med at spinde hø til guld, og til sidst begyndte hun at græde. På en gang gik døren op, og en lille mand kom ind. "God aften, lille jomfru," sagde han, "hvad græder du dog for?" - "Jeg er så ulykkelig," hulkede pigen, "jeg skal spinde dette hø til guld, og jeg ved slet ikke, hvordan jeg skal bære mig ad." - "Hvad vil du give mig, hvis jeg hjælper dig," spurgte den lille mand. "Mit halsbånd," svarede hun, og manden tog det og satte sig til at spinde, og snip snap snurre så var tenen fuld, og sådan gik det til den lyse morgen. Da var stuen fuld af det pure guld. Kongen kom allerede ved solopgang og blev meget forbavset og glad. Imidlertid ville han ikke lade sig nøje med det, men førte pigen ind i et værelse, hvor der lå endnu mere hø, og befalede hende at spinde det inden næste dag, hvis hun havde sit liv kært. Pigen vidste ikke, hvad hun skulle gøre, og gav sig til at græde, men den lille mand kom igen og spurgte: "Hvad får jeg, hvis jeg hjælper dig?" - "Min ring," svarede hun, og manden tog den og begyndte at spinde, og inden solen stod op, var han færdig. Kongen blev kun endnu mere grisk da han så alt det blinkende guld, og førte mølledatteren ind i et meget stort værelse fuldt af hø. "Hvis du kan spinde det inden i morgen tidlig, vil jeg tage dig til min dronning," sagde han og tænkte ved sig selv: "Selv om hun kun er datter af en møller, kan jeg dog aldrig få en kone, der er så rig." Da pigen var blevet alene, kom manden frem igen og spurgte: "Hvad får jeg, hvis jeg hjælper dig?" - "Jeg har ingenting at give dig," svarede pigen bedrøvet. "Vil du da love mig det første barn, du får, når du bliver dronning," spurgte han. "Man kan jo aldrig vide, hvordan det kan gå," tænkte pigen, og da hun ikke vidste, hvordan hun ellers skulle klare sig, sagde hun ja, og manden spandt og spandt til den lyse morgen. Så var værelset fuldt af guld, og da kongen kom og så det, blev han meget glad, og brylluppet blev fejret med stor pragt.

Et år efter fødte dronningen et dejligt barn. Hun havde ganske glemt den lille mand, men pludselig trådte han ind i værelset og sagde: "Giv mig så, hvad du har lovet mig." Dronningen blev meget forfærdet og tilbød ham alle sine skatte, hvis han ville lade hende beholde barnet, men manden sagde: "Kød og blod er mere værd end alverdens skatte." Dronningen gav sig nu til at græde, og manden fik ondt af hende og sagde: "Hvis du i løbet af tre dage kan gætte, hvad jeg hedder, skal du få lov til at beholde dit barn."

Dronningen lå hele natten vågen for at komme i tanker om alle de navne, hun kendte, og sendte bud rundt om i landet for at få endnu flere at vide. Da manden kom næste dag, begyndte hun med Kaspar, Melchior, Balthazar og så videre, men manden sagde stadig: "Nej, det hedder jeg ikke."

Den næste dag sendte hun bud til nabolandet for at få at vide, hvad folkene der hed. Da manden kom, sagde hun de løjerligste navne som Vissenpind, Spidsben og Snørestøvle, men intet af dem var det rigtige. Da budet kom tilbage tredje dag sagde han: "Jeg har ikke kunnet opdage et eneste nyt navn, men da jeg kom til et højt bjerg bag skoven, så jeg et lille hus, hvor der brændte et bål. En løjerlig lille mand sprang rundt om ilden, hoppede på et ben og sang:

'I dag jeg brygger, i morgen jeg bager,
i overmorgen dronningens barn jeg tager,
hvor herligt, at ingen har anelse haft
om, at mit navn det er Rumleskaft.'"

Dronningen blev ude af sig selv af glæde, og da den lille mand kom spurgte hun: "Hedder du Kunz?" - "Nej." - "Hedder du da Heinz?" - "Nej."
"Så hedder du måske Rumleskaft?"

"Det har djævlens sagt dig," råbte den lille mand rasende, og stampede så hårdt med den venstre fod i jorden, at benet sank helt i, og i hidsighed greb han så fat i den højre fod og rev sig selv midt over.